

Jen jsem si neuvědomil, že příčina té moje bude nuda. Byl jsem napůl v pokušení dokončit jejich práci a podříznout si krk sám.

Bylo by to lepší, než poslouchat jejich žvanění o mém malém... jak to nazvat? *Uměleckém projektu*.

„No teda.“ Achilles mě praštil pěstí do obličeje a katapultoval mě přes celou místnost. Z nosu mi vyletěla exploze krve. „Už chápu, proč ti Rasputinovi říkají Nesmrtelný. Ty fakt kurva odmítáš zhebnout.“

Z prsou se mi vydralo kovové zachrčení. Pohnul jsem tělem, abych si vlastní vahou nedrtil zápěstí, a vystrčil jazyk, kterým jsem zachytil proud krve stékající po tváři. „Možná vám prostě zabíjení lidí moc nejde.“

Následoval prudký kopanec do žeber. Tentokrát to byl mladší bráška, Enzo Ferrante. Měl jsem pocit, že mi možná natrhl játra. Jako by ten nebohý orgán už tak neměl plné ruce práce. „Drž zobák, než tě stáhnou z kůže, Callaghane,“ varoval mě přívětivým, srdečným hlasem.

Kdy už se dostaneme k něčemu zábavnému? Čas byl peníze a na rozdíl od Ferranteových jsem si já musel na živobytí každý večer vydělávat.

Enzo mi plivl do otevřené rány na tváři a jeho sliny mě zaštipaly v obnažené tkáni.

Na oplátku jsem mu na botu plivl směs hlenu a krve. „Kristepane, tyhle louboutinky ručně sprejoval Banksy,“ zavrčel. „To se vůbec nestydíš? Když si pomyslí, že ti posílám každý rok vánoční přání.“

Opravdu to dělal. I když jsem ho nikdy neotevřel.

Ferranteovi ovládali devadesát procent New Yorku. Osobně bych jim nespověděl ani automatické dveře. Já vládl zbývajícím deseti procentům, ale mnohem smrtelnější pěstí. Byl jsem budoucnost. Oni byli minulost. A věděli to.

Někteří lidé sbírali známky. Jiní mince. Já sbíral lebky svých nepřátel. Bylo to finančně nenáročné hobby, ale byl z něj trochu bordel. Zároveň to vysílalo jasný signál – nejsem někdo, s kým by si měl chtít někdo zahrávat nebo se mnou vůbec mít co do činění.

No a proto se taky mezi námi povalovala lidská lebka. Můj malý víkendový rozmar. Patřila Igoru Rasputinovi, hlavě Bratvy. Tedy očividně bývalé hlavě. To byl ostatně důvod, proč Ferranteové tak vyváděli.

„Pozor na Igorovu lebku,“ podotkl jsem suše. „Mám v plánu ji používat jako stojan na pero.“

„Bude těžké psát dopisy bez rukou, pane Alexandre Hamiltone,“ odvětil Luca.

Přes tvář mi přelétl náznak podráždění. Vzácný záblesk lidskosti. Luca si toho všiml a zatlačil na mě. „Co sis myslel, že se stane, když jsme tě sem zavolali? Zabil jsi na našem území pakhana západního pobřeží.“

„A nemáte zač.“

„Prosím?“

„Kdybyste se o zmíněné teritorium líp starali, nepřišel by sem, nešukal vaše děvky, nezkoušel vaše drogy a nepřebíral vaše vojáky.“

Achilles přešel ke mně. Sevřel mi prsty kolem krku a zvedal mi ohryzek po hrdle. Udusit mě mojí vlastní chrupavkou? Kreativní. Nenáviděl jsem všední věci a to zahrnovalo vraždu, která nemá žádnou jiskru. Achilles Ferrante byl chladnokrevný netvor, ale aspoň nebyl průměrný.

Jeho bratři ho stáhli zpátky, než mi stihl utnout přívod vzduchu a praštili s ním o zeď. Všichni tři se začali hádat v neapolštině a rty se jim pohybovaly rychlostí blesku.

Vyčkával jsem, až se přestanou dohadovat a znuděně jsem se rozhlížel kolem.